

[Handelsministeren.]

sig for saa vidt muligt at faa Ordningen til at hvile i sig selv.

Der er talt om, at man skulde lade Pengene gaa ind i en Fond i Stedet for direkte ind i Statskassen; saa kunde man senere træffe Bestemmelse om, hvortil denne Fond skulde bruges. Den skulde naturligvis først og fremmest bruges til at dække det Tab, man er udsat for. Hvad der derefter skulde ske med Resten, kunde man altid senere tale om. Jeg mener ikke, det er et Spørgsmaal, der skulde volde større Vanskeligheder.

Det blev nævnt, at det maaske var rigtigt at forhøje Beløbet de 33 Ø. For det første kunde Tantiømen derved blive mere sikker, og for det andet kunde der blive Udsigt til, at Fabrikkerne kunde være mere sikre, og at den bedre Økonomi kunde give et bedre Resultat. Og endelig vilde det give Penge i Fonden.

Alt dette er fuldkommen rigtigt. Men der er ogsaa en anden Side af Sagen: Befolkningen skal betale den Forhøjelse. I samme Øjeblik, man sætter Prisen op, fremkommer der en Udskrivning af Skat paa Befolkningen ud over det, der allerede er Tale om. Det kan ikke nægtes, at Befolkningen ved dette Lovforslag ligesom ved den gældende Lov maa betale mere for Sukkeret, end den behøvede at betale, hvis vi ikke havde nogen Sukkerordning. Der er ingen Grund til at lægge Skjul paa dette. Men jeg er paa den anden Side fuldkommen overtødet om, at den Ordning, vi traf i Fjor, er accepteret af Befolkningen. Det viser saa mange Ting; og alle, der har faaet den rigtige Forklaring paa, hvorledes Forholdet ligger, er paa det rene med, at det har været en Ordning, der er rimelig — ja, man kan vel sige, det er en Ordning, man ikke kunde have undværet; af beskæftigelsesmæssige og valutamæssige Grunde maatte vi have en Sukkerordning.

Men dermed er jo ikke sagt, at det kan være ligegyldigt, om Befolkningen skal betale mere eller mindre for Sukkeret. Jeg synes, at den Pris, der her er fastsat, er en fair Pris, alle Forhold taget i Betragtning. Men dermed er ikke sagt, at Forholdene ikke kan ændre sig i Løbet af den kommende Tid, saaledes at de 33 Ø. kan blive forhøjet. Men det er der ogsaa Adgang til efter Lovforslaget.

Jeg er for øvrigt enig med det ærede Medlem Hr. Clausager i den Betragtning, at man skal ikke reducere Arealerne ned til et Minimum for at være bombesikker paa, at Staten ikke skal være udsat for Tab.

Jeg vil bestræbe mig for, at man tager saa meget ind under Dyrkning som paa nogen Maade forsvarligt, men saa mener jeg ogsaa, det er rigtigt at have denne Bestemmelse med Hensyn til Overskuddet om, at efter at de 30 Ø. Tantiøme er ydet Roedyrkerne, og efter at den sidste Procent er ydet Sukkerfabrikkerne, maa Staten have Resten. Det er logisk, det er rigtigt, og navnlig er det rigtigt ud fra den Betragtning, at vi ikke har noget tilovers i Statskassen til at betale nye Underskud med.

Det ærede Medlem Hr. Clausager gjorde en Bemærkning om, at de to andre Fabrikker, altsaa Nykøbing-Fabrikken og „Vestsjælland“, ikke havde den samme Sikkerhed for Dividende som De danske Sukkerfabrikker. Men det er jo en meget formel Betragtning. I Realiteten har de den samme Sikkerhed, hvis de kan anlægge deres Økonomi paa samme Maade, som De danske Sukkerfabrikker kan; de skal ikke aflevere deres Sukker til en lavere Pris, de er faktisk stillet paa samme Maade som De danske Sukkerfabrikker. At de maaske ikke er saa velhavende, at de maaske ikke har saa store Muligheder, som De danske Sukkerfabrikker har, for at kunne udnytte det, det er en Sag for sig, men jeg maa bestemt hævde, at de ikke i Realiteten og heller ikke formelt er stillet ringere end De danske Sukkerfabrikker.

Det ærede Medlem Hr. Larsen-Badsø gjorde en Bemærkning om, paa hvilken Maade man skulde reducere Arealerne, hvis en Reduktion skal finde Sted, og han sagde, at man maatte dog foretage Reduktionen overfor nye tilkommende Dyrkere, ikke give sig til at tage nye Dyrkere ind eller give nye Dyrkere Mulighed for at dyrke, og saa reducere Arealerne for de gamle Dyrkere. Ja, her er vi ved et af de store Spørgsmaal, der vil komme til at foreligge, men der vil ved Siden deraf komme til at foreligge ogsaa et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken Andel hver enkelt Fabrik skal have i det samlede Areal, som skal dyrkes, og i saa Henseende tror jeg, der vil blive stor Kappelstrid. De danske Sukkerfabrikker vil interessere sig for — ligesom ogsaa de Dyrkere, der er under De danske Sukkerfabrikker — at faa deres Arealer forøget; det samme vil være Tilfældetovre paa Falster for Nykøbing-Fabrikken Vedkommende, og det vil i endnu højere Grad være Tilfældet her paa Sjælland, hvor „Vestsjælland“ som bekendt sidste Aar kun havde ca. Halvdelen af sin Kapacitet udnyttet. Men jeg tror ikke, det vil være rigtigt af mig her at give Udtryk for noget